

Warszawa, dnia 6 marca 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 168/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek

SR (del.) Justyna Dołhy (spr.)

protokolant: sekr. sądowy Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 6 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy E. C., córki Z. i J., ur. (...) w J.

oskarżonej o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 245 k.k.

J. D., syna E. i B., ur. (...) w O.

oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k.

S. P., syna T. i E., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

K. G., córki C. i E., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. P., córki W. i W., ur. (...) w W. oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 18 lipca 2017 r. sygn. akt II K 434/11

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 kpk uchyła zaskarżony wyrok co do pkt. 1, 2, 3, 4, 5, w pkt. 23 w zakresie nałożonego na oskarżoną E. C. obowiązku naprawienia szkody oraz w pkt. 29 w zakresie obciążenia oskarżonej E. C. kosztami sądowymi i umarza postępowanie karne przeciwko E. C.,

2. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że eliminuje z pkt. 18 wyroku w zakresie przypisanego oskarżonej K. G. występku z pkt. XIII wyroku stwierdzenie, że przedłożyła poświadczające nieprawdę zaświadczenie z dnia 27 lutego 2008 r. na nazwisko poręczyciela A. O.,
3. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu ustawy karnej sprzed 1 lipca 2015 r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. D. kary łącznej roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 4 (czterech) lat,
4. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
5. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. A. M., adw. N. G. i adw. A. K. kwoty po 619,92 zł zaś na rzecz adw. D. M. kwotę 1.239,84 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonych w instancji odwoławczej oraz podatek VAT,
6. kosztami procesu w sprawie oskarżonej E. C. obciąża Skarb Państwa,
7. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Anna Zawadka SSR (del.) Justyna Dołhy

Sygn. akt VI Ka 168/18

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 18 lipca 2017 r. w sprawie II K 434/11, na mocy którego oskarżona **E. C.** została skazana za występki z art. 286 § 1 kk i inne, apelację wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości.

Na etapie postępowania międzyinstancyjnego zaistniała przeszkoda procesowa skutkująca koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej E. C. i umorzenia postępowania, bowiem oskarżona zmarła w dniu 18 stycznia 2018 r. (vide k. 2871), a więc już po wydaniu wyroku.

Na podstawie art. 436 kpk Sąd Okręgowy ograniczył rozpoznanie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonej E. C. do uchybienia (niezawinionego przez sąd meriti) podlegającego uwzględnieniu z urzędu, albowiem rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie uchybień wynikających z zarzutów apelacji jest w tej sytuacji bezprzedmiotowe. Stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 5 kpk uprzednio wszczęte postępowanie karne umarza się, jeżeli oskarżony zmarł. Tym samym w niniejszej sprawie doszło do materializacji bezwzględnej przesłanki procesowej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 kpk w związku z art. 17 § 1 pkt 5 kpk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok co do pkt. 1, 2, 3, 4 i 5, w pkt. 23 w zakresie nałożonego na oskarżoną E. C. obowiązku naprawienia szkody oraz w pkt. 29 w zakresie obciążenia oskarżonej E. C. kosztami sądowymi i postępowanie karne wobec oskarżonej umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 kpk.

Z uwagi na umorzenie postępowania o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli obrońca z urzędu oskarżonego **J. D.** adw. N. G. oraz jego obrońca z wyboru adw. Ł. B..

Apelacje obrońców oskarżonego **J. D.** zaskarżające wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze zasługiwały na uwzględnienie. Obaj obrońcy wnieśli o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, przy czym obrońca z wyboru oskarżonego zaproponował zastosowanie czteroletniego okresu próby, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II KK 156/17). Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Jak wynika z pisemnych motywów wyroku, Sąd Rejonowy przy wymiarze kary zwrócił uwagę na fakt przyznania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, wyrażenie przez niego skruchy, pozytywną treść wywiadu środowiskowego jak i wziął pod uwagę uprzednią jego karalność, która to była elementem dominującym co do decyzji o braku zastosowania wobec J. D. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego nie można jednak podzielić stanowiska Sądu I instancji odnośnie braku pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego i konieczności jego izolacji. W tym zakresie należy w pełni podzielić argumentację przedstawioną w obu apelacjach i stwierdzić, że J. D. był wprawdzie karany, jednak ostatni wyrok skazujący zapadł wobec niego w 2014 r., zaś czyny, których dotyczyło niniejsze postępowanie miały miejsce blisko dziesięć lat temu. Te okoliczności w połączeniu z pozytywnym wywiadem środowiskowym świadczącym o uregulowanym życiu osobistym i zawodowym oskarżonego oraz (...) w trakcie postępowania karnego przejawiającą się we współpracy z organami ścigania oraz wyrażeniu żalu i skruchy z powodu swojego postępowania, dają podstawę do pozytywnego założenia, że pomimo orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie on przestrzegał porządku prawnego w ramach wolności kontrolowanej. Zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił wyrok w tej zaskarżonej części i wykonanie orzeczonej wobec J. D. kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby stosując przepisy ustawy sprzed nowelizacji, które weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., a która to wprowadziła uregulowania mniej korzystne od brzmienia ustawy z daty popełnienia przez oskarżonego występku eliminujące możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej roku. W ocenie Sądu czteroletni okres próby będzie wystarczający do zweryfikowania trafności pozytywnej prognozy przyjętej wobec oskarżonego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie natomiast zarzut obrońcy z urzędu oskarżonego w zakresie nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, bowiem jak wynika z pisemnej informacji Banku (...) S.A. zadłużenie nie jest spłacane, a zatem jego wysokość została nałożona przez Sąd Rejonowy prawidłowo, z uwzględnieniem kwoty głównej i części przypadających na pozostałych oskarżonych w tym skazanych D. G. i K. M..

Obrońca oskarżonego z urzędu wniosła również apelację odnośnie oskarżonego J. D. w zakresie winy co do czynu z pkt. VII wyroku, jednak w tej części apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego w tym zakresie. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył normy art. 7 kpk, a stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, oskarżony J. D. wprawdzie na początku postępowania przygotowawczego nie przyznawał się do czynu z pkt. VII aktu oskarżenia, ale już w trakcie drugiego przesłuchania przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia zgodne w treści

z wyjaśnieniami A. O. oraz zgromadzonymi dokumentami (k. 1212). Z powyższego materiału dowodowego wynika więc jednoznacznie, że E. C. załatwiła J. D., którego poznała przez A. O., kredyt na meble w L. Banku, ale faktycznie J. D. miał dostać do ręki gotówkę. J. D. dostarczył w tym celu oryginalne dokumenty w postaci PIT, Regon, KRS i zaświadczenie. Pomimo tego, że początkowo E. C. i A. O. zwodzili J. D. nie przekazując mu otrzymanych z banku pieniędzy, to jednak oskarżony w końcu gotówkę tę od nich otrzymał. Sytuacja ta stała się zaś asumptem do wystawiania przez J. D. w ramach rewanżu zaświadczeń dla D. G. w maju, czerwcu i lipcu 2009 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż w zakresie czynu z pkt. VII Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne na podstawie trafnie ocenionego materiału dowodowego, co stanowiło podstawę do przypisania oskarżonemu wypełnienia znamion tego występku.

Przechodząc do apelacji wniesionej od wskazanego wyżej wyroku przez obrońcę oskarżonych **A. P.** oraz **S. P.** adw. D. M. stwierdzić należy, że nie zasługiwała ona na uwzględnienie, bowiem odnośnie tych oskarżonych kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonych. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył wskazanych w apelacji norm, a stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi.

Oskarżony **S. P.** nie przyznał się wprawdzie do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak o jego sprawstwie świadczą nie tylko wyjaśnienia A. O., którym Sąd Rejonowy dał słuszenie, ale przede wszystkim wyjaśnienia **Ż. W.**, które zostały odczytane w toku postępowania sądowego z uwagi na niemożność ustalenia miejsca pobytu tej osoby i bezpośredniego przesłuchania jej w charakterze świadka. Ocenę materiału dowodowego zatem należy uzupełnić o ocenę dowodu z wyjaśnień **Ż. W.** pominiętych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a z których to jednoznacznie wynika udział oskarżonego **S. P.** i jego wiedza oraz świadomość co do okoliczności przypisanego mu przestępstwa. **Ż. W.** jednoznacznie, obiektywnie i szczerze wskazała w nich, że **S. P.** jest jej kolegą ze szkoły, przez którego poznała A. O., gdy razem do niej przyjechali. A. O. powiedział jej, że ma zamiar wziąć kredyt i potrzebuje kogoś na podżyrowanie go. Z kolei **S. P.** oznajmił **Ż. W.**, iż jego mama ma salon mebli i zostanie wystawione zaświadczenie o zatrudnieniu jej w tym sklepie. W związku z tym, że **Ż. W.** poszukiwała pracy, a wskazani obiecywali jej, że uzyska zatrudnienie w salonie meblowym, a nadto miała otrzymać 1.000 zł za pomoc, wyraziła zgodę na propozycję kierując się również chęcią pomocy **S. P.** Z wyjaśnień **Ż. W.** również jasno wynika, że we trójkę pojechali do salonu meblowego, gdzie spotkała się z E. C., która także powiedziała, że ją zatrudni i że dostanie za pomoc 1.000 zł. Następnie **Ż. W.** przekazała A. O. swój dowód osobisty i książeczkę ubezpieczeniową, a potem telefonicznie przekazała **S. P.** dodatkowe dane. Ponadto z wyjaśnień **Ż. W.** jasno wynika, że do W. do (...), gdzie zawarli umowę, pojechali we trójkę również z **S. P.**, który nie wchodził do siedziby (...), gdzie podpisała ona umowę jako poręczyciel, a następnie odwieźli ją do domu. **Ż. W.** ponadto wyjaśniła, że otrzymała za tę przysługę 1.000 zł od matki **S. P.**, która nie zatrudniła jej jednak w swoim sklepie. Mając na uwadze powyższe szczegółowe i obiektywne depozycje **Ż. W.**, w których tak samo obciążała siebie jak i innych, a nadto ich spójność z wyjaśnieniami A. O., w pełni należy podzielić stanowisko Sądu I instancji co do sprawstwa **S. P.** w zakresie przypisanego mu czynu. Nie można zatem podzielić stanowiska obrońcy, iż oskarżony ten został pomówiony przez A. O., ponieważ dokładna analiza treści wyjaśnień **Ż. W.** jak i A. O. prowadzi do wniosku, że to głównie na podstawie rzeczowych wyjaśnień **Ż. W.** został postawiony oskarżonemu zarzut, zaś dowód ten skarżący całkowicie w apelacji pominął. Wyjaśnienia A. O. złożone w toku postępowania są logiczne, nie wykazują się chwiejnością, nie są nieprawdopodobne oraz są potwierdzone bezpośrednio i pośrednio przez inne przytoczone przez Sąd Rejonowy dowody uznane za wiarygodne, A. O. nie miał żadnego interesu w składaniu wyjaśnień o tej określonej treści, bowiem w takim samym stopniu obciążał on w nich siebie, a więc spełniają one wszelkie kryteria, o których mowa w powołanym w apelacji obrońcy oskarżonego **S. P.** stanowisku judykatury.

Ponadto stwierdzić należy, że pewne braki co do oceny materiału dowodowego nie świadczą automatycznie o nieprawidłowości wydanego wyroku. Braki polegające na zbyt ogólnikowej ocenie materiału dowodowego lub nie

odniesienie się przez sąd pierwszej instancji do niektórych dowodów mogą zostać usunięte przez sąd odwoławczy przez dokonanie oceny pominiętego dowodu albo przeprowadzenie tej oceny w sposób pogłębiony. Sąd odwoławczy orzeka bowiem nie na podstawie sporządzonego uzasadnienia, ale po przeprowadzeniu kontroli wyroku z perspektywy zgromadzonego materiału dowodowego i podstaw jego uchylecia lub zmiany określonych w art. 438 kpk i art. 439 kpk (vide D. Ś. „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo”, 2018).

Z kolei odnośnie **A. P.** stwierdzić należy, że oskarżona nie kwestionowała, iż była poręczycielem pożyczki i podpisała stosowne dokumenty, ale stwierdziła, iż nie wie, czy one były już wypełnione jak je podpisywała jak i wskazała, że nie wie na temat zaświadczenia o zatrudnieniu. Z opinii z zakresu badań pisma ręcznego wynika natomiast, że na zaświadczeniu o zatrudnieniu oskarżonej jako (...) podpis złożył A. O.. Z wyjaśnień A. O. wynika z kolei, że w celu zawarcia przedmiotowej umowy do W. udał się razem z oskarżoną oraz E. C. i dla tej ostatniej miały być przeznaczone pieniądze z tej pożyczki. Z powyższego wynika zatem, że oskarżony A. O. wraz z oskarżoną A. P. podpisywali tę umowę w W. w (...) w obecności osób trzech. Skoro zatem na dokumencie poręczyciela wypisane jest zatrudnienie A. P. (poprzednio W.) w sklepie meblowym i oskarżona podpisała ten dokument to jej tłumaczenie, że nie wie czy był on wypełniony w momencie podpisywania nie zasługuje na uwzględnienie. Należy podkreślić, że oskarżona była wtedy dorosłą osobą i doskonale zdawała sobie sprawę, że poręczyciel to osoba, która ręczy za spłatę zadłużenia kredytobiorcy, a zatem musi posiadać odpowiednie dochody z konkretnego zatrudnienia. Mając na uwadze powyższe okoliczności, stwierdzić trzeba, iż Sąd Rejonowy zasadnie uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej tylko w tym zakresie w jakim zgodne były z wyjaśnieniami A. O. i treścią dokumentów. W pozostałym zakresie wyjaśnienia A. P. stanowią bowiem tylko linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej na popełnione przestępstwo.

Odnosząc się natomiast do apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonej **K. G.** stwierdzić trzeba, że zarzuty sformułowane w niej są chybione. Tak jak i w odniesieniu do wskazanych już wyżej apelacji stwierdzić trzeba, że kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonej K. G.. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył normy art. 7 kpk, ani żadnego innego przepisu powołanego w treści apelacji, a stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi.

Nie można podzielić stanowiska obrońcy co do niewiarygodności opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego i tym samym konieczności uzyskania opinii innego biegłego. Przede wszystkim stwierdzić należy, że Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, ponieważ opinie biegłego C. B. są jasne, pełne i wyczerpujące, a Sąd trafnie i zasadnie poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie dając im wiarę, a ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni podziela. Obrońca oskarżonej nie zakwestionował treści tych opinii w taki sposób, który dawałby podstawę do uznania konieczności powołania innego biegłego zaś samo niezadowolenie strony z wniosków płynących z opinii biegłego nie stanowi podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Jak wskazał biegły C. B. dysponował on materiałem porównawczym w postaci wzorów pisma ręcznego nakreślonego na polecenie przez E. C., J. D., A. O., K. G. i D. G., jak i wzorów pisma bezwplywowego tych osób, i był to zdaniem biegłego materiał wystarczający do wydania opinii kategorycznej, a gdyby było inaczej to występowałyby o jego uzupełnienie. Biegły wykluczył, aby to E. C. nakreśliła dowodowe podpisy jasno wskazując jakie elementy o tym świadczą w swej uzupełniającej opinii ustnej wydanej na rozprawie, które to szczegółowo opisał i ocenił Sąd Rejonowy i nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania w sytuacji, gdy ocenę tę Sąd odwoławczy w pełni podziela. Z opinii biegłego, którą Sąd I instancji słusznie uznał za pełną, kompleksową i zasługującą na uznanie jasno więc wynika, że co do czynu VI – oskarżona podpisała się na pieczęcie firmowej na umowie kredytowej z (...) Bankiem, co do czynu XII – oskarżona podpisała się na zaświadczeniach o zatrudnieniu, co do czynu XIII i XIV – oskarżona podpisała się na zaświadczeniach o zatrudnieniu. Uznając opinie biegłego za w pełni jasne i wiarygodne Sąd I instancji zasadnie odmówił wiarygodności

twierdzeniom oskarżonej K. G. oraz A. O. w części w jakiej wskazywali, że podpisy na przedmiotowych dokumentach nie zostały nakreślone przez K. G..

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Rejonowy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 kpk nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Analizując niniejszy materiał dowodowy w zakresie występku przypisanego oskarżonej K. G. Sąd Okręgowy dostrzegł natomiast błąd w opisie czynu z pkt. XIII aktu oskarżenia. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego w postaci dokumentów przedłożonych w sprawie udzielenia pożyczki K. M. oraz wyjaśnień K. M., do przedmiotowej umowy nie był ustanawiany poręczyciel i żadne zaświadczenie poręczyciela nie zostało przedłożone, w tym zaświadczenie z dnia 27 lutego 2008 r. na nazwisko A. O.. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd odwoławczy z urzędu wyeliminował z pkt. 18 wyroku w zakresie przypisanego oskarżonej K. G. występkowi z pkt. XIII wyroku stwierdzenie, że przedłożyła poświadczające nieprawdę zaświadczenie z dnia 27 lutego 2008 r. na nazwisko poręczyciela A. O.. Jedynym dokumentem, który został podpisany przez K. G. i przedłożony do tej umowy było stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu K. M.. Z kolei zaświadczenia z dnia 27 lutego 2008 r. dotyczą zarzut XIV.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, poza zmianami uwzględnionymi w pkt. 1, 2 i 3 wyroku, stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez sąd odwoławczy z urzędu.

Zgodnie z wnioskami obrońców z urzędu oskarżonych, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M., adw. N. G., adw. A. K. oraz adw. D. M. kwoty wynagrodzenia za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług, mając również na uwadze fakt, że rozprawa toczyła się z przekroczeniem jednego terminu zaś adw. D. M. reprezentował dwoje oskarżonych.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonych, którzy wprawdzie uzyskują dochody, jednak mają na utrzymaniu rodziny, Sąd zwolnił ich od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Anna Zawadka SSR del. Justyna Dolhy